

CRKVA U SVIJETU

ČASOPIS ZA VJERSKU KULTURU

GODINA II

BROJ 3

SPLIT 1967

ŠIMUNI OSTAVLJENOG BOGA

Vraćao se iz polja, umoran od napora, od sunca i suhe zemlje. Sigurno je žurio da se što prije opruži, smireno, u sjenci, da ga tiho i brižljivo podvore, žurio je prema trenutku, kada će moći dozvoliti svojim udovima da se konačno ustave i opuste.

A onda je iskrsnula povorka, rulja i gužva — naprosto su ga zaskočili i nabovarili mu križ.

On, taj Šimun Cirenac, baš nikakve veze nije imao s Učiteljem, koji je za sebe tvrdio da je sin Božji. Njemu Isus iz Nazareta nije učinio nikakvo čudo, nikoga od njegovih nije ozdravio, nije mu na svadbi darovao najbolje vino, nije ga pozvao među svoje apostole i učenike. Dvanaestorica su ostavila ribarske mreže, carinarnicu, sve poslove i sve svoje — i pošla su za Njim; očekivali su kraljevstvo, za koje je On tvrdio da »nije od ovoga svijeta«, a oni su ga miješali s mržnjom prema Rimljanima i s pritajenim nadama, da će u novom kraljevstvu biti prvi. Šimun nije priželjkivao da bude »ni zdesna ni slijeva« — on je obrađivao svoju zemlju u ustrajnom naporu svakog dana, ostvarujući tako smisao svog ljudskog trajanja.

I baš njemu, Šimunu, bilo je dano da ponese križ, da svojim umornim tijelom ponese drvo, na kojemu će visjeti Božje Tijelo, drvo kojim će Bog otkupiti svakog čovjeka i sav svijet. Čudesna Milost! Koji nije tražio, koju su mu silom nametnuli.

Putem uz Kalvariju, s križem Nazarena na vlastitim ramenima — Šimun je već doznao o Judinoj izdaji. Koja odvratnost za njega, koji je svaku svoju dražnju iscijedio iz zemlje i znoja! Dočuo je već i za Petrovu zataju, toga Petra koga je Učitelj postavio za glavnoga... A ostali? Ispod otešćalih kapaka, s kojih je svaki čas otirao znoj, Šimun je tražio desetoricu. Uzalud: Božji Sin je visio ostavljen. Da, bile su dolje i Majka i žene i onaj najmlađi, najdraži — ali samo on. Šimun ga je gledao: krhka, gotovo još djetinja ramena mladića — taj zaista nije mogao nositi križ.

I tako je Šimun ušao u kulminaciju Drame, neočekivano i i nespretno, uklopljen u sam vrhunac Zbivanja. I možda se njegovo srce duboko i potpuno odazvalo tek onda, kad je na križu, na tom »Šimunovu« križu — Učitelj visio ostavljen.

Cirenac. Apostol — koji nije bio apostol. Njemu Božja usta nisu izgovorila poslanje: »Ovo činite na moju uspomenu«, ali upravo on smio je nositi križ kršćanstva. I on ga je prihvatio.

Bezbrojni Šimuni tolikih vjekova... Apostoli za koje se dugo nitko nije ni sjetio da su zaista apostoli. U Koncil su ušli tako malobrojni, gotovo stidljivo, kao kroz sporedna vrata. Da bi ih Pavao VI doveo biskupima i svećenicima — apostole apostolima. Ljudi običnog svakodnevnog življenja i napora. Bez talara i vanredne misije posvećenih. Oni, koji se nikada neće uspeti preko stepenica oltara. Ali, koji su prihvatili da sudjeluju u Drami neprestanog otkupljivanja svijeta... koji pored teškog umora svojih radnih dana još uvijek skupe dovoljno snage da pomažu Bogu.

Nemoguće je zanijekati Nalog, po kojemu su postali neophodni: da bi On mogao raspjet otkupljivati, oni moraju uvijek iznova nositi i donijeti križ. Koja strahovita odgovornost, koja jedinstvena obaveza!

Apostoli među apostolima. Šimuni, koji će ustrajati i onda, kad oni drugi zaspe ili zataje, kad Juda izda... Križ, koji nose, tada je najteži: da bude iz sna, da plaču i mole nad zorama zataje, da pokušaju na vrijeme odriješiti konopac Jude... Oni, koji pomažu ostavljenom Bogu...

Ivica Stanić